

Щомъ лѣтото довтаса, и децата получиха свидетелства, баба Дона приготви внучетата си за пжтъ.

— Хайде на пчелина, при дѣда ви, че ми каталяса душата отъ васъ. Тамъ играйте и лудувайте до на-сита, че тукъ не мога да ви търпя вече.

Стъкми ги старата жена и въ едно прекрасно утро ги проводи при дѣда имъ.

Дѣдо Тако, благъ и хрисимъ човѣкъ, обичаше много своитѣ внучета и имъ угаждаше. Остави имъ своето магаре Марко и имъ рече:

— Ето ви автомобилътъ. Не ще бензинъ, не ще вжглища. Само добре да го пасете и нищо друго. Ще ви носи цѣло лѣто безплатно.

„Безплатниятъ автомобилъ“ бѣше много кротко добиче. Палавцитѣ го дърпаха за ушитѣ и опашката, биеха го съ пржчка, катерѣха се по

гърба му, а то мируваше и безропотно понасяше всичко.

— Брей, михлюзи! Ще ви изжсамъ ушитѣ! Да не биете добичето, че и то има душа! — подвикваше дѣдо имъ.

Ала палавцитѣ знаеха своето. Единъ день Динчо бѣше отпусналъ гласа си, като че пищи гайда.

— Какво има, бре? — попита дѣдо Тако.

— Магарето ме ритна въ колѣното, — презъ сълзи отвърна то.

— Какъ тъй те ритна?

— Азъ му пустнахъ на шега една шепа конски мухи подъ опашката, пѣкъ то ме ритна.

— Ще те ритне, зеръ! Магарето нѣма свидетелство за завършено второ отдѣление като тебе. Отъ шеги не отбира. Защо се подкачашъ съ кроткото добиче. Малко ли е, гдето те търпи на гърба си, ами от-